

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σήμαγμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἔτησίαι . . . δέ. 8,—
Ἐξάμηνος . . . " 4,50
Τριμήνος . . . " 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίαι . . . φρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . " 5,50
Τριμήνος . . . " 3,—

Ἄν συνδρομαὶ ἐκδοθῶσι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. Λ. 10. Ἐξωτερ. Λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον ἁπλ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἀπριλοῦ 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 36

Ο ΡΑΓΙΑΣ ΝΑΛΑΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΣΩΣΕ Η ΓΥΜΝΙΚΗ ΤΟΥ [Ἰνδιὸν παραμῦθον]

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 280)

Ἡ προκήρυξις τοῦ Βραχμάνου δὲν ἐτάραξε μόνον τὸν Βαχούκα· ἐσυγκίνησε πολὺ καὶ τὸν Ραγιά Ριτουπάμα. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατί ἦταν ἀνυπόπτερος καὶ φαντασθεὶς πῶς ἡ Ράμα μπορούσε νὰ διαλέξῃ αὐτὸν γιὰ δευτέρον ἀντρα τῆς.

— Τί λές καὶ σὺ, γέροντες; τὸν ἀμαξιάτην τοῦ, ποῦ τὸν εἶχε σὲ μεγάλη ὑπόληψιν καὶ συχνὰ ἐχρῶσσε τὴ συμβουλήν σου.

— Λέγω πῶς δὲν εἶνε δύσκολο πρᾶγμα, ἀποκρίθηξ ὁ Βαχούκας.

— Ἡ Κουντίνα δὲν εἶνε μακρὰ ἀπὸ δὺς ἡμέρας δρόμου! ἐφώνηξ ὁ Ραγιάς. Ἄν ἡ βασιλοπούλα πρόκειται

νὰ διαλέξῃ γὰμπρὸ αὐριο βράδου, θὰ μπορούσε ποτε νὰ φθάσῃ μὲ τὸν καιρὸ;

Ὁ Νάλας, ποῦ εἶχε τὸ ἀγέδιόν του, ἀποκρίθηξ:

— Ραγιά Ριτουπάμα, ἂν μοῦ ὑπόχεσαι πῶς θὰ μοῦ μάθῃς τὸ μυστικὸν ποῦ κερδίσεις εἰς τὰ τυχερὰ παιγνίδια καὶ ἂν μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ διαλέξω μόνος μου κάλογον, ἐγὼ θὰ σε κάρω νὰ φθάσῃς εἰς τὴν Κουντίνα αὐριο τῆ βράδου.

— Σὺμφωνοί! ἐφώνηξ ὁ Ριτουπάμας. Ὅσα σοῦ μάθω τὸ μυστικόν σου καὶ σὲ ἀφίνω νὰ διαλέξῃς ἄλογον. Πήγαινε!

Κι' ἐτόρξε ἀμεσῶς νὰ βάλῃ, τὰ ταξιδιωτικὰ του πορτομάτα.

Ὅταν γέμισε κι' εἶδε τὰ τέσσερα ἄλογα ποῦ εἶχε κούσῃ εἰς τὸ ἄρμα ὁ Νάλας, σήκωσε τὰ χέρια του κατὰ τὸν οὐρανόν.

— Οἱ Δοκίμοι νὰ μὰς φυλάξουν, Βαχούκα! ἐφώνηξεν. Διαλέξῃς κατὰ χειρότερα ζῶα πῶν σταύλων μου! Τὴ ἀσχημάτιστα! Ἰάχου, ἔχει ἓνα κεφάλιν σὸν κερσάνον, κάλλο ἔχει ἓνα λακμὸν πρὸβατίσιον...

— Δὲν τὸ διάλεξα γιὰ τὴν εὐμορρίαν σου, Ραγιά, ἀποκρίθηξ ὁ Νάλας, παρὰ γιὰ τὴν γρηγοράδα σου. Νὰ εἶδῃς τί καλά ποῦ θὰ μὰς πᾶνε εἰς τὴν Κουντίνα.

Κι' ἐξέκρινθησαν. Ἀλήθεια, τί γρηγορὰ ποῦ πήγαιναν τὰ τέσσερα ἄσχημα ἄλογα! Ἐτόρξαν πᾶν τὸν ἀνεμὸ. Στὴν ἀρχήν, ὅσο ἦταν ἀκόμη εἰς τὴν πόλιν, ἔβηξ ὁ Ριτουπάμας ἐφώνηξ εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ παραμερξοῦν. Ἐπειτα ὁμοῦ, ὅταν βγήκαν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου δὲν ἦταν φόβος νὰ πλανώσων κανένα, ὁ Νάλας ἀφίσε κάλογον ἐλεύθερον νὰ τρέχουν μ' ἔλθῃ τους τὴ δύναμιν, κι' ὁ Ραγιάς ἐκάθηξ εἰς τὴ θέσιν του κι' ἐπιανόσων ἀπὸ τὰ πλευρὰ μὲ τὰ δύο τῶν χέρια γιὰ νὰ μὴ πέσῃ:

«Τὶ ἀμαξιάτης ποῦ ἦταν ὁ Νάλας!
(Σελ. 285, στ. γ'.)

Πῶς ἐτόρξαν! Οἱ τροχὶ σήκωναν σύννεφα σκόνης, ποῦ δὲν πρὶφθαιναν νὰ ξαναπέσουν εἰς τὴ γῆ, παρ' ἄφου ἔχανεσ ἀπὸ τὰ μάτια σου τὰ φτερωτὰ ἐκείνα ἄλογα. Σ' ἓνα δάσος, μιά στήριξ χύθηκε πᾶνω τους, ἀλλὰ τὸ ἄρμα πέρασε ἐνώ ἐκείνη ἦταν ἀκόμῃ μὲ τὸ πῆδημα εἰς τὸν ἀέρα. Κι' αὐτὲς ἀκόμῃ οἱ σπίθες, ποῦ ἐβγαζαν ἀπὸ τὰς πέτρας τὰ πέταλα τῶν ἄλογων, δὲν ἐβουταν παρ' ἄφου τὸ ἄρμα ἐχάνουνταν μακρὰ! Τὶ ἀμαξιάτης ποῦ ἦταν ὁ Νάλας!

Κι' ἐνῶ ἐτόρξαν μ' ἔλθῃ αὐτὴ τὴ γρηγοράδα, κάλι βοήθῃς καιρὸ νὰ μάθῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Ριτουπάμα τὸ μυστικὸν τοῦ παιγνιδίου.

— Τώρα, συλλογιόσθηκε, εἶνε σὸν νὰ ἐγὼ κερδιαμένο τὸ βασιλεῖόν μου.

Κ' ἐβίασε τὸλόγον τοῦ περισσότερον. Δὲν τὰ κτυποῦσε καθόλου! ἔσκαζε μὲ-

«Ραγιά Ριτουπάμα, ἂν μοῦ ὑπόχεσαι...»
(Σελ. 285, στ. β'.)

νον στον αέρα το μεγάλο του καμτοίκι και τους μιλούσε με τη γλώσσα που καταλαβαίνουν τα όλογα.

Το άλλο βράδυ έφθασαν στην Κουντίνα. Όταν το άρμα μπήκε στην αυλή του βασιλικού παλατιού, η Ράμα περίμενε στο παράθυρο.

— Αν είναι ο Νάλας, είχε πη στον πατέρα της, θα κάμει το ταξίδι των δυο ημερών σε μια μόνο ημέρα, για να έμπεδισθ το γάμο μου με άλλον.

Κι άμα είδε το άρμα του Ριτουπάμα να μπαίνει στην αυλή, είπε:

— Ο Νάλας τ' οδηγεί. Τον αγνώριστ' από την τέχνη του, κι' άς είναι έτσι μεταμορφωμένος.

Τότε ο Ραγιός Μπίμας κατέβηκε, προσκάλεσε τον Ριτουπάμα να μπη στο παλάτι και του είπε πως ή είδησι που τον έφερε στην Κουντίνα ήταν ψεύτικη.

Ο Νάλας εν τώ μεταξύ πήγε στο σταύλο και περιποιήθηκε τα τέσσερά του άλογα. Άρα τελείωσε, μια παλατιανή, από την ακολουθία της Ράμας, του έφερε να φάγη εκεί έξω, κι' ενώ αυτός έτρωγε, εκείνη άρχισε να του διηγείται όλα όσα συνέβηκαν στη Ράμα από τη στιγμή που την άφισε στο δάσος.

Ο Νάλας έκουσε να τρώγη και την άκουσε με φρίκη. Ήταν τόσο βέβαιος πως ή Ράμα θα πήγαινε και εύθειαν στον πατέρα της! Όταν ή γυναίκα άρχισε να του άξιστορή τη μάχη των έλεφάντων, ο κακόμοιρος δεν μπόρεσε πια να βαστάξη κι' έβαλε τα κλαμπια.

— Άχ, άθλιε Νάλα! εφώναξε τι τιμωρία σου πρέπει που άφισες τη γυναίκα σου σε τέτοιο κίνδυνο;

— Έχεις πολύ εύαισθητη καρδιά, του είπεν ή παλατιανή έμκα στο παλάτι, για να μη βλέπουν οι ξένοι τα δάκρυά σου.

Κι' ενώ του ώδηγούσε μέσα, του διηγήθηκε και το τέλος της ιστορίας. Έπαιτα τον έμπασε σε μια κάμαρα, όπου τον περίμενε ή Ράμα, ντυμένη με τά κουρέλια που φορούσε στο δάσος. Ο Νάλας τότε έπεσε στα πόδια της και τά φίλησε.

— Είμαι ένας κακούργος! εφώναξε. Ο γυναίκα μου, θα μπόρεσες ποτέ να με συχωρέσεις;

— Είσαι ο Νάλας, του είπεν ή Ράμα. Είμαι βεβαία πως δεν είσαι ούτε κακούργος, ούτε κακός. Τρελός μόνον στάθηκες κι' αυτή σου την τρέλλα πρό πολλού σου την συχώρεσα.

Τον έσήκωσε και τον άγκάλιασε. Τότε ο Νάλας φόρεσε το δακτυλίδι του μάγου στο δάκτυλό του και πήρε την άληθινή του μορφή. Η παλατιανή κυρία τους έφερε τά δυο τους παιδιά και τους άφισεν ένωμένους και τους τέσσερους.

— Με έτρες για πεθαμένο, είπε ο Νάλας. Δεν μου άξιζε να με ξαναθυμη-

θής. Έγώ όμως, σε βεβαίω, λυπήθηκα πάρα πολύ, σαν έμαθα πως έτοιμαζόσουν να πάρεις άλλον.

Η Ράμα έγέλασε κι' άποκρίθηκε:

— Το ήξερα πως ήσουν στην Άγιόδγα. Ήξερα ακόμη πως δε θα γύριζες αν σου μηνύσα άπλώς. Γι' αυτό έστειλα το Βραχμάνο να σου πη εκείνη την ψευτιά, για να σε κάμει να τρέξεις θέλοντας και μή.

— Τελος πάντων, είπε ο Νάλας, τώρα πάνε όλα καλά, γιατί και το βασιλειό μου είναι σε τά να τώ έγω.

Την άλλη μέρα, ο Νάλας έξεκίνησε για τη χώρα του, τη Νισγάδα, κι' εκεί έπροκάλεσε πάλι τον Πουσκάρα να παίξουν κούους. Αν ο Πουσκάρας έχανε, θα ήταν υποχρεωμένος να του δώσει ό κισω όσα του είχε κερδίσει, αν πάλι έχανε ο Νάλας, θα γίνονταν σκλάβος του αδελφού του.

Ο Νάλας έκέρδισε, κι' ο Καλιγιούγκας, το κακό Πνεύμα, βλέποντας πως έχανε τους κόπους του, έφυγε από κει για πάντα.

Τότε ο Πουσκάρας κατάλαβε πόσο κακός είχε δείχθη στον αδελφό του και του γύρεψε συχώρεσι. Ο Νάλας, όχι μόνο τον συχώρεσε με την καρδιά του, αλλά του χάρισε κι' όλα ένα παλάτι και πολλά χρέματα.

Έπειτα έφερε στη Νισγάδα τη Ράμα και τά παιδιά κι' έζησαν όλοι εύτυχισμένοι χρόνια και χρόνια.

Ο Νάλας όμως δεν ξανάπαυε ποτέ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Έν... Κυριακή 21 Αυγούστου 1877.

Σήμερον είχομεν εξέτασεις εις το μικρόν χωριόν μας. Γνωρίζεις πόσον ένδιαφέρουμαι εις τά της κατωτέρας εκπαίδευσεως. Γνωρίζεις ότι επ' αυτής στηρίζω τάς έλπίδας μου περί της μελλούσης του έθνους μας πρόδου, ώστε δεν θα άπορήσεις ότι τυχών ένταυθα ήθέλησα να ίδω ίδίους οφθαλμοίς τι και πως διδάσκονται οι παίδες των χωρικών μας.

Με υπεδέχθη εις τά πρόθυρα του σχολείου ο έφημέριος του χωριού, ο και διδάσκαλος. Ίσως τον αγνώρισες άλλοτε.

Ο ιερεύς ούτος είναι τύπος κατ' έμέ αγαθού και χρησιμού έφημερίου. Την καλήν του καρδίαν μαρτυρεί το ήλαρόν προσώπόν του, πρόσθεσε δε και το ύγιές σώμά του. Γράμματα γνωρίζει, όσα άπαιτεί ή θεία του, όχι περισσότερα. Άλλ' άφωσιωμένος εις τά ιερά αυτού καθήκοντά, είναι πράγματι ο διδάσκαλος και ο οδηγός της ποίμνης του. Πατήρ του είναι το χωριόν τουτο. Οίκογενειάρχης και αυτός ως οι γείτονές του, ως έκείνοι

γεωργοκτηματίας, θεωρείται και αγαπάται υπό των λοιπών χωρικών ως εις εξ αυτών. Όλοι όμως τον σεβονται άναγνωρίζοντες την ύπεροχήν του. Και είναι άξιος τώ όντι σεβασμού. Έντιμος, έγκρατής, αξιοπρεπής, άκάματος εις τά έργα του, προστάτης των άσθινών και των αδυνάτων, ένθερμος πρωταγωνιστής εις πάν ό,τι ένδιαφέρει την ύλικήν και ήθικήν του χωριού βελτίωσιν, αυτός είναι ή ψυχή, αυτός ή κεφαλή της μικράς ταύτης και αφανούς κοινότητος. Είθε πάν έν Έλλάδι χωριόν τοιούτον να είχαν Ισρέα και διδάσκαλον! Άλλά διατι εις μόνα τά χωρία περιορίζω την εύχην μου; Μη αι πόλεις ημών δεν έχουν τοιούτων εύχων ανάγκην;

Τοιούτος ο διδάσκαλος, ο οποίος με υπεδέχθη.

Έντός της μόνης αίθούσης της άποτελούσης το ταπεινόν του χωριού σχολείον, έκάθηντο επί των θρανίων των τεσσαράκοντα περίπου παιδιά από εξ έξι μέχρι δώδεκα ετών ηλικίας. Έκ του χρώματος των τριχών των έφαινετο ότι ούτε φέσι ούτε σκιάδιον έπροστάτευσέ ποτε τάς κεφαλάς των κατά των ακτίνων του ήλιου ή κατά της κροτής του χειμερινού βορρά. Τα δ' έμβολλώματα, διά των οποίων έποικίλλοντο των περισσοτέρων τά ένδύματα, ίδίως περί τά γόνατα και άλλαχού που, ήσαν της πατρικής πενίτης αποδείξεις, ταυτοχρόνως δε και ένδειξεις προφητικαί των αγώνων, διά των οποίων οι παίδες ούτοι θα έχουν ν' αποκτήσωσι τον έπιδύον άρτόν, έν Ισραήλ του προσώπου των. Διέβλεπες όμως εις την ζωήσαν των πλείστον φυσιογνωμίαν την φυσικήν έξύθειαν, την (επ' αγαθώ ή μή) χαρακτηρίζουσαν όπωσδήποτε την Έλληνικήν φυλήν.

Άμα είσήλα, έν πρόγμα μου έπροξένησεν έντύπωσιν όχι εύάρεστον. Μολονότι είναι Κυριακή, ούδεις όμως των γονέων των μικρών χωρικών παρεστσκετο εις τάς εξέτασεις. Διατι τούτο; Προήρχετο εξ άδιαφορίας ή εκ ασταλείης ή άπουσία των; Άς άποδώσωμεν αυτήν εις το δεύτερον. Η εξέταστική έπιτροπή, ο Ιερεύς και έγω άπετελούμεν το άκροατήριον, δε εύτυχώς ένφανίσθησαν εις την θύραν της αίθούσης και αι θυγατέρες του δημάρχου, εκ της δέκα περίπου στάδια άπεχούσης έβρας του δήμου, εις τον οποίον άνήκει το χωριόν μας.

Άλλ' αι εξέτασεις άρχίζουν. Προσκληθέντες υπό του Ιερέως, ίστανται πρό της τραπέζης της εξέταστικής έπιτροπής οι άποτελούντες την μεγαλειέταν τάξιν τρεις μαθηταί — οι τελειοδιδάκτοι του σχολείου!

Ένθυμείται τά παραμύθια μας, εις τά όποία τρεις συνήθως ύπάρχουν αδελφοί, των οποίων ο νεώτερος πάντοτε πρωτα-

γωνισται; Ούτω και σήμερα ο μικρότερος των τριών μαθητών είναι ο καλλίτερος.

Άρχίζομεν διά της προσευχής. Την άπαγγέλλει ο μικρότερος εύκρινώς, βραδέως, αξιοπρεπώς, τά μιν νύτα στρέφων προς ήμάς, το δε πρόσωπον προς τους μικρούς συμμαθητάς του, είνις άρθίοι, με τάς χείρας σταυρωμένας, άκροώνται εύλατώς και έπιλέγουν ψαλμοδούντες το Άμήν. Έύγε, διδάσκαλε αγαθέ! Άρχή σοφίης φόβος Κυρίου». Έπειτα άνάγνωσις. Και οι τρεις άναγινώσκουν καλώς, καλλίτερον όμως ο μικρότερος. Παρά το όνομα έκείνου τίθεται το κεφαλαίον Α εις την βαθμολογίαν του βιβλίου των εξέτασεων.

Κατόπιν αριθμητική. Δίδει έν πρόβλημα ο Ιερεύς. Γράφει ο μαθητής τους αριθμούς επί του πίνακος, άρχίζει δε γεγωνίει τη φωνή: «Το πρόβλημα τουτο λύεται διά του πολλαπλασιασμού και της διαιρέσεως. Έν πρώτοις πολλαπλασιάζομεν. Γράφομεν τον αριθμόν δεινα υπό τον τάδε. Πολλαπλασιάζομεν. Δύο επί δύο τέσσαρα. Γράφομεν τέσσαρα πέντε επί έννέα σαράντα πέντε, γράφομεν πέντε, κρατούμεν τέσσαρα... και ούτως έφεξής μέχρι τέλους. Μετά τον πρώτον, τον μικρότερον πάντοτε, ο δεύτερος μαθητής. Τα αυτά επί τοις αούτοις. Έν τούτοις το έξαγόμενον όρθόν. Είς τον τρίτον έξαπτελείται ή ύπόμονή του εξέταστού. «Λέγε τα μέσα σου όλα και είπέ μας το έξαγόμενον». Ηκολούθησαμεν επί τινας στιγμάς τάς επί του πίνακος κινήσεις της ήλιοκαυμένης μικράς χείρος του νέου μαθηματικού. Το πρόβλημα έλύθη. Και οι τρεις εξέταδόμενοι έμαθον και θα γνωρίζουν πως όσα και όσα κάμνουν τέσσαρα. Τόσον άρκε! Άλλως τε δεν ήδύνατο να τους διδάξη και περισσότερα ο αγαθός έφημέριος.

Τώρα γεωλογία. — Άνάγνωσε, μικρέ. — «Τίμα τους γονείς σου.» — Καλά. Γονείς τί μέρος λόγου είναι; — Όνομα. — Ποιάς κλίσεως; — Της τρίτης. — Κλίμε το. — Ένικός όνομαστική, γενική... δεικός τώ γονέε, τοίν γονέοιν, πληθυντικός...

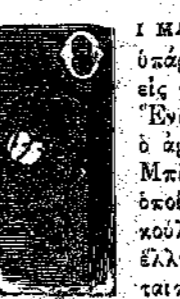
Βοκαπέδωμεν κατά τι δύναται ποτε να χρησιμεύση εις ένα χωρικών του δικού ή εκμάθησις και ήρχιζα να ρεμβάζω όλιγον, δε με άφύπνισεν αίφνης ή έξυτέρα του δευτέρου μαθητού φωνή: «Υπερουντελικός έλελοίπειν, έλελοίπεις, άόριστος δεύτερος έλικον, έλιπες κτλ.»

(Έπειτα το τέλος.) † Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Άγαπητοί μου,

Ι ΚΑΤΟΙ των παραμυθίων ύπάρχουν, φαίνεται, και εις την πραγματικότητα. Ένας απ' αυτούς είναι και ο άμερικανός καθηγητής Μπερτ Ρήζ, περί του όποιου ο κ. Πλάτων Δρακούλης, ο πασίγνωστος Έλλην φιλόσοφος, διηγείται πράγματα άκλήρικτικά. Την πρώτην φοράν που τον έγγνώρισαν εις το σπίτι των, εις το Λονδίνον, — ο κύριος και ή κυρία Δρακούλη και ή μετ' αυτών συγκατακοιούσα δεσποινίς Φιλίτσια Σκέτσερδ, — ο Μπερτ Ρήζ τους είπε να ποσυρθούν εις το άλλο δωμάτιον και να γράψουν ειασδήποτε έρωτήσεις ήθελαν εις διάφορα τεμάχια χαρτου. Έγραψαν τώντι δεκαοκτώ έρωτήσεις εις δεκαοκτώ τεμάχια, και μάλιστα εις έν εξ αυτών, άντι έρωτήσεως, ο κ. Δρακούλης έγραψεν όλόκληρον το ύνοματεπώνυμον της μητέρας του. Έπειτα, κατά τάς οδηγίας πάντοτε του καθηγητού, εά έδιπλωσαν, τ' ανακάτευσαν και τά εφύλαξαν, άλλα εις συρτάρια διαφόρων έπιπέλων, άλλα εις τά θυλάκια του έπενδύτου του κ. Δρακούλη, από έν τεμάχιον χαρτου εις κάθε συρτάρι και εις κάθε θυλάκιον.

Τότε συνέβη το εξής θαύμα. Ο καθηγητής Ρήζ, ο όποιος, δεν είχεν ιδή αυτά τά χαρτια παρά μόνον διπλωμένα εις τά χέρια του κ. Δρακούλη, ήρχισε να τά διαβάξη από έκεί που εφύρσκοντο και να διδή τάς καταλλήλους άπαντήσεις. Του έδειχναν, παραδείγματος χάριν, ένα συρτάρι ή ένα θυλάκιον, και του έλεγαν:

— Τι λέγει το χαρτί που είναι μέσα; (πράγμα άλλως τε, το όποιον κανείς από τους πειραματιζόμενους δεν ένθυμείτο πλέον, ύστερ' από το ανακάτευμα των χαρτιών.) Ο κ. Ρήζ το εδιάβαζεν ως να το είχεν έμπρός εις τά μάτια του και αφού έδιδε και την άπάντησιν, ήνοιγαν το συρτάρι, έξεδίπλωναν το χαρτί και έβλεπαν ότι δεν είχε παραλείψη ούτε συλλαβήν. Κατ' αυτόν τον τρόπον τά εδιάβασεν όλα, έσυλλαβίσε δε ακριβέστατα και το όνομα της μητέρας του κ. Δρακούλη! Πηνελόπη Άναστασία Τζουλάτη!

Πώς να το εξηγήση κανείς; Ητο συμπαγνία; Ο καθηγητής συνεννόηθη έξαφνα με την δ. Σκέτσερδ διά να περιπαίξη το ζεύγος Δρακούλη; Άλλ' άκριβώς έκείνην την ήμέραν τον είχε γνωρίση και ή δ. Σκέτσερδ και έπαύθη και αυτή να λάβη δείγματα της μυστηριώ-

δους του δυνάμεως, περί της όποιας έζου άκούση πολλά. Μήπως ο κ. Δρακούλης, ο όποιος διηγείται τάνωτέρω εις έν άγγλικόν περιοδικόν, γράφει ψεύματα; Άλλ' ο Έλλην φιλόσοφος είναι άνθρωπος φιλαλήθης, ανώτερος πάσης ύποψίας. Δεν μένει άλλο λοιπόν παρά να πιστεώσωμεν, ότι ο άμερικανός αυτός είναι από τους στανίους, τους έξαιρετικούς ανθρώπους, τους όποιους ή φύσις έπρόκτισε με την λεγομένην διπλήν δρασιν ή, όπως την λέγει ο κ. Δρακούλης, διόρασιν.

Οι άνθρωποι αυτοί έχουν την ιδιότητα να βλέπουν και διά μέσου σωμάτων σκοτεινών. Αι όπτικά των ακτίνες διατρύπουσ τον τοίχον, το ξύλον, το ύφασμα, το χαρτί, και εμπορούν έξαφνα να διαβάσουν μίαν έπιστολήν διπλωμένην, μέσα εις ένα συρτάρι ή εις μίαν τσέπην, άπαράλλακτα ως να την είχαν άνοιχτήν έμπρός εις τά μάτια των! Η διπλή δρασις είναι μία από τάς μυστηριώδεις δυνάμεις του ανθρώπινου οργανισμού. Όλιγοί άνθρωποι την έχουν, φαίνεται όμως ότι γενικώς θα την έχουν οι άνθρωποι του μέλλοντος. Προς το παρόν, όσοι την έχουν, άποτελούν φαινόμενον, θαύμα, και μελετώνται από τους σοφούς με τον σκοπόν να έξιχνισθή το μυστήριόν της.

Φαντασθήτε να ήτο κανείς από σας προκισμένος με διπλήν δρασιν! Ο άνεγίνωσκε τάς έπιστολάς του πριν τάς λάβη, θα έδιδεν εξέτασεις άναγινώσκων από το κλειστόν του βιβλίου, και... θάναγίνωσκε το φυλλάδιον της Διαπλάσεως από το κειώτιον του ταχυδρομείου!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΓΟΥΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΧΕΛΩΝΑ

Λέει στη Χελώνα μια Γουστέρα: «— Άλλοίμονό σου! — Και γιατί; — Νόγητα στη ράχη σου και μέρα βήμα δεν κάνεις παραπέρα Δίλωκε το σπίτι σου, φτωχή! — Ποτέ το βάρος δε βαραίνει, Σάν εν' ωφέλιμο, καί μένη!» (Guichard)

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ

Του κεραυνόθεου το πουλί Σε δέντρου κορυφή άψηλή Βλέπει ένα σάλιαγκα χοντρό «—Τ' είπ' έδώ τουτο που θωρώ; Κράζει ο αέτος: Μη λάθος κάνω; Της γης το σίχαμα έδώ πάνω; Και πώς, για πές μου, καταφέρει Τόχεις νάνεβης; — Βασιλιά μου, Και ποιος την τέχνη μου δεν έβρει; — Έρποντας βρέθηκα... έδώ χαμου!» (Κατά τον Layet)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

(Μυθιστόρημα από ΜΑΥΡΙΟΣ ΣΧΑΜΡΑΝΕ)

Περίληψις των προηγουμένων :—Επί του αεροπλάνου του 'Αβραάμ Ουίξων, ο Νικόλας Καρακάς και οι ακούσιοι συνεπιβάται του Κύρου Κούντ και Χάρου Τζήνοφ, συνοκείονται περί του πρακτικού. 'Αδύνατον είνε να κυβερνηθούν το αεροπλάνον, πρῶτον διότι ἀγνοοῦν τοὺς μηχανισμοὺς του καὶ δεύτερον διότι δὲν ἔχουσιν πλέον πηδάλιον. Θὰ δοκιμάσουν ἀπλῶς νὰ κατέλθουν. 'Αλλὰ καὶ τοῦτο βλέπου τὴν τελευταίαν στιγμήν, οὗ εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον, διότι ὁ κινήτης τοῦ αεροπλάνου ἐργάζεται δι' ὑγροῦ ἀέρος. Ἡ παρομοιωρὰ ἀδεξιότης ἐμπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ ἐκρήξιν καταστροφικὴν. Ἐντρομοί, ἀμηχανοὶ περὶ τοῦ πιακίου, κυττάζουσι τώρα κατὰ μοχλοὺς, σημειωμένους μὲ λευκὴν γραμμὴν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΕΡΑ

Ὑπομονή!

Ὁ Κύρος Κούντ, εἶχε δικαίον. Ὁ ὑγρὸς ἀήρ, σπουδαιότατη ἐφεύρεσις, εἰμπορεῖ εἰς τινὰς περιπτώσεις νάποβῃ ἐκπᾶτως ἐπικίνδυνος καὶ νὰ προξενήσῃ καταστροφὰς πρὸ τῶν ἐπιπέων τῶν ὠρίων αἰετῶν τῆς δυναμίτιδος καὶ τῶν ἄλλων ἐκρηκτικῶν ὕλων.

Βεβαίως ὁ μηχανικὸς δὲν ἠγνοεῖ, ὅτι μερικαὶ βιομηχανίαι κατέρωθον ἤδη καπῶς νὰ τὸν ὑπερᾶξουν ἠγνοεῖ ὅμως καθ' ὄλοκληρίαν ὑπὸ ποίους ἄρους ὁ ἱατρὸς Ἀβραάμ Ουίξων τὸν εἶχε καμῆ νὰ κινή τὴν μηχανὴν του.

Ἐπρεπε λοιπὸν κατ' ἀνάγκην νὰ περιμένουν, ἕως ὅτου ἡ μηχανὴ θὰ ἐστέκετο μόνη τῆς.

'Αλλ' αὐτὸ ἀκριβὲς τὸ σταμάτισμα δὲν θὰ ἦτο δι' αὐτοὺς ἡ ἀνεπανόρθωτος καταστροφή!

«Καὶ νὰ συλλογίζωμαι, δεῖ αὐτὸ φελλοῦται σὲ σὰς!...» (Σελ. 288, στ. β')

'Ακινήτουτος ἀνὰπὶ τοῦ κινήτηρος, αἱ πτέρυγες καὶ ἡ ἐλιξ τοῦ αεροπλάνου θὰ ἐπαύον ἀποτόμως νὰ ἐργάζονται, καὶ τότε ἡ συσκευή, μὴ κρατουμένη πλέον εἰς τὸν ἀέρα ὡς αεροστατικὸν φουσκωμένον μὲ γάζ, θὰ κατέπιπτεν ἀναπορεύτως καὶ εἰκτερός.

Ὑπὸ τοιοῦτους ἄρους, δὲν ἦτο καλλίτερον διὰ τοὺς τρεῖς ἐκείνους δυστυχελὲς ἀνθρώπους, νὰ δοκιμάσουν ἀμέσως τὴν κατάρτασιν;

Ναί, ἀλλ' ἡ ἐκρήξιν;

Ἐνῶ, ἂν ἐκαίμην ὑπομονὴν, ἂν ἐπερίμεναν, ποῖος ξεῦρει τί ἠμποροῦσε νὰ συμβῇ;

'Αλλως τε, τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐσταματοῦσαν ἡ μηχανή, θὰ ἠμποροῦσαν νὰ κινήσουν τοὺς μοχλοὺς ἐκεῖ-

νοὺς εἰς τὴν τύχη, ὡς τελευταίον κατάρτασιν, διότι κίνδυνος ἐκρήξεως δὲν θὰ ὑπῆρχεν πλέον, καὶ ἴσως κατ' ἄνευ κάλυπτον τότε δυνάμενον νάποτρέψῃ τὴν ἀπότομον πτώσιν. Ὁ ἱατρὸς Ουίξων θὰ εἶχε προνοήσῃ καὶ δι' αὐτὸ. Θὰ ὑπῆρχε δηλαδὴ κάποιον μηχανήμα, προωρισμένον νὰ σώξῃ τὸ αεροπλάνον ἐν περιπτώσει βλάβης τοῦ κινήτηρος.

'Αφεὺ ἀντήλλαξαν αὐτὰς τὰς σκέψεις, ἀπεφάσισαν νὰ περιμένουν, ἀναθέτοντες εἰς τὴν τύχη τὴν φροντίδα τῆς σωτηρίας των.

Τί νὰ γίνῃ! Ὑπομονή!..

Ἐξηγουμένη.

Ὁ μηχανικὸς Κύρος Κούντ καὶ ὁ πλοίαρχος Χάρου Τζήνοφ φαίνονται τώρα ἡσυχώτεροι. Ὁ Νικόλας δὲμος Καρακάς, ἂν καὶ ἀναγκασθεῖς νὰ συμφωνήσῃ μὲ τὴν γνώμην των, κατὰ βάθος εἶνε ἀνήσυχος καὶ θυμωμένος.

Ἐπιτέλους, ποῦ θὰ φθάσουν; Ἡ μηχανὴ εἰμπορεῖ νὰ κινήται ὥρας, ποῖος ξεῦρει, ἡμέρας ὀλοκλήρους; Καὶ τότε;

— Καὶ νὰ συλλογίζωμαι, φωνάζει ταχυρῶν τὸς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ κυττάζων τοὺς δύο Ἀμερικανούς, εἰ ὅποιοι, ἀπαθῆστοι, εἶχον καλοκαὶσῃ εἰς τὰς καλαρίνας πολυθρόνας

τοῦ δώματος καὶ κατεγίνοντο ἡσυχῶς εἰς τὸ νὰ στήφουν σιγαρήλα;—καὶ νὰ συλλογίζωμαι, ὅτι ὅλ' αὐτὰ ποῦ μὰς συμβαίνουν, φελλοῦνται σὲ σὰς!..

— Σὲ μὰς; λέγει ὁ Κούντ ἐκπληκτος.

— Μὴ μοῦ κρινετὸ λοιπὸν τοὺς ἀνήξε-

ροὺς, τώρα ποῦ εἶγινε ὅ,τι εἶγινε. Δὲν μπῆκατε ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς σάλας εἰς τὸ σπῆτι τοῦ γατροῦ, τοῦ κυρίου μου; Μάθετε λοιπὸν ὅτι εἶγὼ σὰς εἶδα, καὶ μάλιστα...

'Αλλ' ὁ Χάρου Τζήνοφ τὸν ἀναγκάζει διὰ νύματος καὶ με ὑφὸς ψυχρὸν καὶ ἐπιβλητικόν, τῷ λέγει:

— Συγγνώμην, μίστερ Καρακά, ἀλλὰ παραλογίζεσθε.

— Δὲν ξεῖρετε τί λέτε! ἐπικυρῶναι ὁ Κύρος Κούντ.

— Βεβαίως, ἐξακολουθεῖ ὁ πλοίαρχος, δὲν ἠμποροῦμεν ν' ἀρνηθῶμεν τὴν αὐθαίρετον εἰσοδὸν μὰς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἱατροῦ Ἀβραάμ Ουίξων. Ἀρνούμεθα ὅμως ὅτι εἰσῆλαμεν ἀπὸ παράθυρον. Ὁ ἐντιμὸς φίλος μου καὶ ἐγὼ σὰς διδομεν περὶ τοῦτου τὸν λόγον τῆς τιμῆς μὰς.

'Ἐκπληκτος ὁ Νικόλας Καρακάς, τοὺς κυττάζει τὸν ἕνα κατὰπιν τοῦ ἄλλου καὶ ψιθυρίζει:

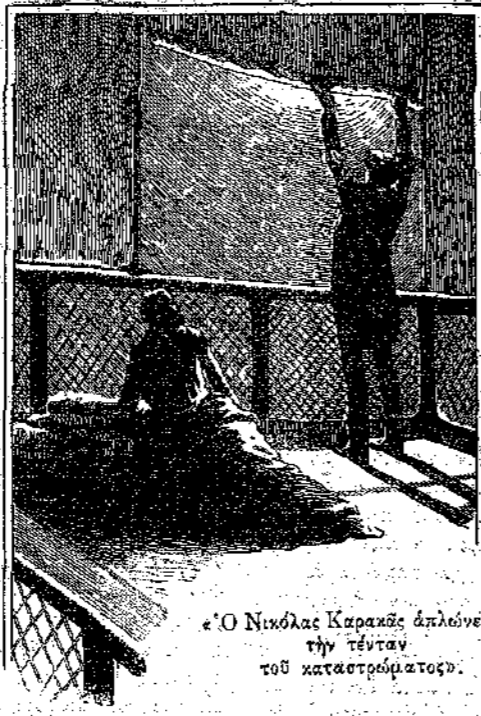
— Μὰ...

— Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι μὰς εἶδατε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἱατροῦ; ἀπαντᾷ ὁ Κύρος Κούντ ἄλλ' αὐτὸ εἶνε φῶς φανερόν' καὶ ἀπόδειξις ὅτι εἶμεθα ἐκεῖ, εἶνε τὸ ὅτι εὐρισκόμεθα τώρα ἐδῶ. Εἰσῆλαμεν ὅμως ὑπερπηδήσαντες τὸν τοῖχον τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ κήπου τοῦ σῆρ Ουίξων καὶ ἐλκυσθέντες ἀπὸ τοὺς συνεχεῖς πυροβολισμοὺς, εἰ ὅποιοι ἠκούσθησαν τὴν νύκτα.

— Ὡστε δὲν μὲ πυροβολήσατε σῆς; ἀνακράζει ὁ Νικόλας Καρακάς.

— Ἡμεῖς; ποτε! βεβαίως ὁ Κύρος Κούντ.

— Ὅταν ἠκούσαμεν τοὺς πυροβολισμοὺς, ἐξακολουθεῖ ὁ πλοίαρχος, ἐνομίσαμεν ὅτι πρόκειται περὶ νυχτερινῆς ἐπιθέσεως, εἰς τὴν ἡμετέραν, καὶ ἐπειδὴ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ σῆρ Κούντ καὶ ἐγὼ εὐεπνοῦσαμεν εἰς τὸ σπῆτι μου, τὸ ὅποιον νῆστεναι μὲ τὸ σπῆτι τοῦ κυρίου σὰς, δὲν ἐδίστασαμεν διόλου νὰ ὑπερπηδήσωμεν

Ὁ Νικόλας Καρακάς ἀπλώνει τὴν τέτανν τοῦ καταστροφῆτος.

τὸν τοῖχον ποῦ χωρίζει τοὺς δύο κήπους.

Καταπληκτος, ὁ Νικόλας Καρακάς ψιθυρίζει:

— Τότε λοιπὸν διατί ἤλατε εἰς τὸ μέρος ἀκριβὲς ὅπου εὐρισκᾶτο αὐτὸ τὸ αεροπλάνον; καὶ διατί ἀνεβήκατε ἐπάνω, ἀντὶ νὰ φθάσατε εἰς τὸ περίπτερον;

Ὁ Κούντ ἐδήλωσεν ἀδιστακτως:

— Διότι, ἀγαπητέ μου κύριε Καρακά, ἐνομίσαμεν ὅτι ἐκεῖ ἦτο τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἱατροῦ Ἀβραάμ Ουίξων, τὸν ὅποιον, ἕνα ὀλίγον μῆνα, ἀπὸ τὴν γειτονικήν μὰς οἰκίαν, τὴν ὁποίαν ἐνομίξεν ἀκατοίχητον, ἐπεδλέξαμεν προσεκτικῶς ν' ἐμνηστεύωμεν ὅτι κατεγίνετο εἰς κάποιον σπουδαῖον ἐφεύρεσιν.

— Πῶς; τὸ ξεῖρετε;

— Ναί, τὰ ἠξεύραμεν σχεδὸν ὅλα. Ἀνθρώπος τῆς ἀξίας τοῦ ἱατροῦ Ουίξων δὲν ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ σκανδαλίσῃ τοὺς συγχρόνους τοῦ ἡ ἀποτομος αὐτῆ ἐξαφάνισις. Αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς ἡμᾶς. Καὶ ἀπερα-

σάσαμεν νὰ τεθῶμεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀγαπητοῦ μὰς σοφοῦ. Τὸν ἀνεκαλύψαμεν τῷ ὄντι, ἐμάθημεν ἀσφαλῶς ποῦ κατοικεῖ καὶ ἐνοικίασαμεν, ὁ φίλος μου Κύρος καὶ ἐγὼ, τὴν ἀκατοίχητον ἐκείνην οἰκίαν, ἡ ὁποία γεινιάζει μὲ τὴν ἰδίαν του.

— Ἄλλ' αὐτὸ ἐνομάζεται κατασκοπεῖα! ἀνακράζει ὁ Καρακάς.

— Κατασκοπεῖα ναί, ἀλλὰ χρηστή καὶ ἐντιμὸς, διορθῶναι ὁ πλοίαρχος Τζήνοφ. Διότι ὁ σκοπὸς τῆς ἦτο καλός. Ἐγνωρίζαμεν ὅτι ὁ ἱατρὸς, πλουσιώτατος ἄλλοτε, εἶχε χάσῃ μὲνα μέρος τῆς περιουσίας του εἰς ἀτυχεῖς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐφοδοῦμεν μὴ δὲν θὰ εἶχε τὰ μέσα νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐφεύρεσιν του.

Δι' αὐτὸν μάλιστα τὸν λόγον τὸν ἐπεσκεπῆμεν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ προσπαθήσαμεν νὰ τὸν βολεδοσκοπήσωμεν καὶ νὰ τῷ δώσωμεν νὰ ἐγνωσῃ, ὅτι εἶμεθα πρόθυμοι νὰ τὸν βοηθήσωμεν χρηματικῶς. Ὁ τόσον ἀπότομος τρόπος μὲ τὸν ὅποιον μὰς ἐδέχθη ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, δὲν μὰς ἐπέτρεψε νὰ τῷ προσφ-

ρωμεν τὰς ὑπηρεσίας μὰς καὶ ἠναγκάσθημεν νὰ τὸ ἀναβάλωμεν δι' ἀργότερα.

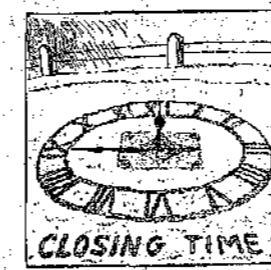
— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, παρατηρεῖ ὁ Κύρος Κούντ, ὅτι δὲν ἠξεύραμεν ἀκριβῶς εἰς ποῖαν θαυμαστήν ἐφεύρεσιν ὁ ἱατρὸς ἀφιέρωνεν ὅλον του τὸν καιρὸν. ἠξεύραμεν μόνον ὅτι ἐκλείετο συχνὰ εἰς τὸν οἰκίον αὐτὸν, ὅπου εὐρισκόμεθα ὄλονεν, καὶ ἐμνην ὥρας ὀλοκλήρους. Ἐνομίσαμεν ὅτι ἦτο τὸ ἐργαστήριον του, ὅτι ἐκεῖ μέσα ἦτο ἡ ἐφεύρεσις του. Ὅταν λοιπὸν ἠκούσαμεν τοὺς πυροβολισμοὺς, φοβηθέντες ὅτι ἡ νυχτερινὴ ἐκείνη ἐπιθέσις ἐγένετο μὲ τὸν σκοπὸν νάρπησῃ ἀπὸ τὸν σῆρ Ουίξων ὅχι μόνον τὴν περιουσίαν του ἀλλὰ καὶ τὸ μυστικόν του, τὴν ὑπακοὴν τοῦ ὁποίου καὶ ἄλλοι ἐκτὸς ἡμῶν πιθανὸν νὰ ἐγνωρίζαν, — τὸ πρῶτον ποῦ ἐσκέπθημεν νὰ καμῶμεν, μόνις εὐρεθῆμεν εἰς τὸν κήπον τοῦ ἱατροῦ, ἦτο νὰ τρέξωμεν πρὸς τὸ ὑποτιθέμενον ἐργαστήριον του διὰ νὰ τῷ δώσωμεν βοήθειαν.

(Ἐπειτα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

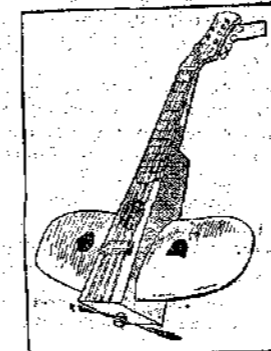
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἄνθινον ὠρολόγι

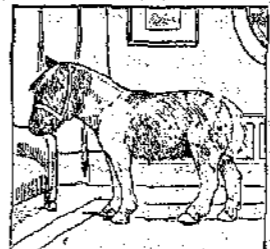
Εἰς ἕν δημοσίον πάρκον τῆς Βιρμιγκάμης (Ἀγγλία) ὑπάρχει ἕν ὠρολόγι καμῶμενον ἀπὸ ἀνθηρώατοτα. Οἱ δεικταὶ του εἶνε κινήσει, δείχνουν δὲ εἰς τοὺς ἐπικεῖντας τὴν ὥραν τοῦ κλεισίματος τοῦ πάρκου, ἡ ὁποία ἀλλάζει μὲ τὰς διαφόρους ἐποχὰς.

Μανδολίνον—αεροπλάνου

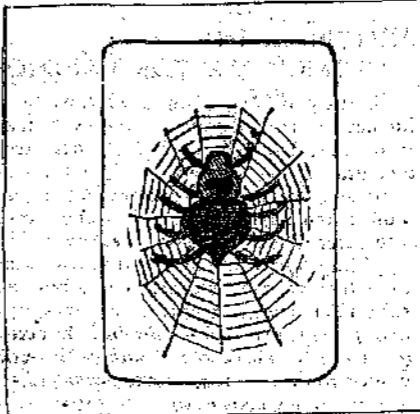
Τὸ περίεργον αὐτὸ μανδολίνον ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ κ. Γκιμποῦ, ὄργανοπαίε εἰς ἕν Μασσαλία. Ἐχει σχῆμα ἀεροπλάνου καὶ ἀπορῖδει ἠχους θαυμασίους, κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις ὄλων ὅσοι ἠμποροῦσαν νὰ τὸ ἀκούσουν. Ἡ γλυκύτης τῶν ἠχῶν ἐφίλειται εἰς τὴν μυστηριώδη ἀπήχησιν, τὴν ὁποίαν εὐρισκούν ἐπὶ τῶν πτερωγῶν τοῦ μανδολίνου—αεροπλάνου.

Ἄλογον καθαυτὸ κατοικίδιον

Ὁ κ. Ουάλτε Ουίλλιαμς εἶχε ἕνα ἄλογον μ' ἕνα μόνον αὐτί. Τὸ περίεργον αὐτὸ πόνε εἰς τριγυρίζει εἰς τὸ σπῆτι σὺν σκυλί. Ἐχει τρόπους πολὺ... ἀριστοκρατικούς καὶ εὐχαριστεῖται προπάντων εἰς τὸ σαλόνι, ὅπου εἰσέρχεται χωρὶς καμμίαν στενοχωρίαν. Ἐκεῖ—μέσα τῷ ἐπιτογράφῃσεν ὁ κύριός του.

Καὶ ἄλλο δεῖγμα

Εἰς προηγούμενον φύλλον σὰς ἐδείξαμεν πῶς εἰμπορεῖτε νὰ συμπληρῶντε

τὰ χαρτὰ τῆς τράπουλας καὶ νὰ τὰ μεταβάλλετε εἰς εἰκόνας. Ἰδὼν σήμερον καὶ ἄλλο δεῖγμα τῆς περιέργου αὐτῆς ζωγραφικῆς: Μὲ μερικὰς συμπληρωματικὰς γραμμάς, ὁ ἄσσος κούπα μεταμορφώθη εἰς ἀράχνην.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

ΣΕΙ	ΚΡΟ	ΝΟΣ
ΠΟ	ΟΥ	ΔΩΝ
ΝΟΣ	ΡΑ	Α
ΤΗ	ΔΙ	ΦΡΟ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰ σχηματισθῶν τὰ ὀνόματα τσούραων Πλανητῶν.

Ἀγλωσσίς : Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μὰς (38, ὁδὸς Ἐυεπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν, του μὲ μίαν δεκάδα ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λύτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τῶ ὅποιον θαποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρον μερικὰς λύτας ὡς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 34ου φ.

Πετροῦπολις, Ρώμη, Λονδίον, Βερολίνον, Παρίσιοι, Ἀθῆναι.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΦΟΡΕΜΑ

Στην Αιλή, την μικράν αδελφή μου, είχαν χαρίσει μίαν όμοιαν κοκκίαν κερύ- νια. Η κοκκία όμως δεν είχε φόρεμα και η Αιλή ήλθε σέ με και την αδελφή μου να μάς παρακαλέσῃ νά τῆς τήν ντύ- σουμε. Ήγινε συμβόλιον διά νά εὐρεθῆ τὸ κατάλληλον διά τήν κοκκίαν φόρεμα, ἀλλά δὲν εὐρίσκατο, διότι δὲν εὐνοήθη- νούσαμε οὔτε εἰς τὸ χροῖμα, οὔτε εἰς τὸν τρόπον τοῦ ντυσίου. Ἡ μὴ τὴν ἤθελε μπεμπέ με ἄσπρο φόρεμα, ἡ ἄλλη κυρία με θαλασσίαν φορεσίαν καὶ ἡ τρίτη μαγεύσασα με σκούφια καὶ ποδίτσα ἄ- σπρη.

Ἀλλὰ με μιάς, ἐνῶ κυττάσαμε τὴν κοκκίαν, τὰ μάτια τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τὰ δικά μου ἄστραψαν. Τὸ φόρεμα εὐ- ρέθη! Εἶπαμε ἐπὶ τὴν Αἰλήν διὰ τὴν κάναμε νεράϊδα με φόρεμα κόκκινον φλο- γερὸν ὅσον τὸν μεσημεριώτικον ἥλιον καὶ με στέμματα χρυσοκόκκινον. Μὲ μεγάλη τῆς χαρὰ συγκατετέθη καὶ περιμένε ἀνυπό- μονα νά ᾄδῃ τὴν νεράϊδα ποῦ τόσας φο- ρὲς ἰστά παραμόδια ἀκούσε ἀλλὰ ποτὲ τῆς δὲν εἶδε.

Ἡ κοκκία δὲν ἀγῆσθη νά γείνη νε- ράϊδα... καὶ ἡ ἀδελφή μας με τεντωμένα ἐκπληκτικὰ μάτια ἐκτύπησε τὴν κοκκίαν τῆς ντυμένη με ἓνα φανταστικὸν κόκκινον πέ- πλο ἀληθινὰ φλογερὸν, φλογερώταρον καὶ αὐτοῦ τοῦ ἡλίου ἀκόμη, καὶ με ἓνα στέμματα κόκκινον ποῦ ἔχουν γύρω μὴ ἀ- φθονη κόκκινη λάμψη. Ἀπλῶς τὰ χέρια τῆς νά τὴν πάσῃ. — Μή! — τῆς φωνάζαμε καὶ ἡ ἑνὴ, ἡ νεράϊδες δὲν κινούνται! Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγη ὥρα ἡ κερύνια κοκ- κία εἶχε χαθῆ! Ἐ! μὰ νεράϊδα πάλι ἦταν...

Βάρνα τοῦ Κανάρη

ΤΟ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΝ

Ἴδον τὸ ἀτμόπλοιον, ἐφάνη εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος. Οἱ λεμβόχοι φωνά- ζουν καὶ σπυροῦν, ποῖος θὰ παρῆ τοὺς περισσότερους ἐπιβάτας. Οἱ ἀχθοφόροι μεταφέρουν τὰς ἀποσκευὰς καὶ τὸ πᾶν εἶνε φωναί, κακὸν κίνησις. Τέλος τὸ ἀτμό- πλοιον ἀγκυροβολεῖ καὶ οἱ συγγενεὶς ἀνέ- ρχονται καὶ πηλοῦν εἰς τὰς ἀγκύρας τοῦ νεοφερμένου των. Τί χαρὰν ποῦ φέ- ρει τὸ ἀτμόπλοιον!...

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅμως ὁ θόρυβος κατακαίει καὶ γίνεται σχετικὴ ἡσυχία. Μία λέμβος φέρει ἐπὶ τοῦ πλοίου μερικὰ πρόσωπα. Εἶνε μίαν οἰκονόμον, ἡτις συνο- δεύει τὸν προσφιλεῖ τῆς υἱὸν ἀναχω- ροῦντα μακρῶν. Τὸ ἀτμόπλοιον τέλος σφραγίζεται διὰ τελευταίαν φορᾶν. Οἱ συγγενεὶς φιλοῦν τὸν νέον καὶ ἀπομακρύνον- ται τοῦ πλοίου διὰ τῆς λέμβου, χαίρον- τάντες αὐτὸν διὰ τὸν μακροῦ χρόνου. Τὸ ἀτμόπλοιον ἐφυγε, ἡ κίνησις καὶ ὁ θό- ρυβος ἐπαύσαν καὶ μόνον ἡ λύπη μένει εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἀπεχωρήσαν τὸν προσφιλεῖ των ὄν...

Μικρὸς Ἦρω

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τὸ φεγγάρι φωτεινὸ εἰς τὸν αἴθριον οὐρανὸν μοναχὸ τοῦ περπατεῖ καὶ γελᾷ τὸ κάθε τι.

Σάν, ὁ σὸν οὐρανὸν φανάρη δίνει χρώματα καὶ χάρι στή νυκτὶ τὴν σκοτεινὴν με ἀκτῖνα λαμπερῆ.

Ὁ! φεγγάρι φωτεινὸ, ποῦ σὸν αἴθριον οὐρανὸν περπατεῖ καὶ λαμπυρίζει καὶ στή θάλασσαν γυαλίσει.

Πῶς κ' ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα σάν καὶ σὲ ὁ σὸν οὐρανὸν τὴν γῆν ἔλη νά φωτίσῃς, κί ὅ, τι εἶνε σκοτεινὸ!

Εἰς τὸν δυστυχῆ νά γίνω ἀδελφὸς νυκτερινός, κί ἄπ' τὸν οὐρανὸν νά χύνω εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἔλπίδα, φῶς.

Κί ὅταν μόνος εἰς τὰ ξένα με κανένα δὲν μιλεῖ, νάχη σύντροφον ἐμένα ποῦ με ἔρει ἀπὸ παιδί.

Δοξασμένο Εἰκοσιένα

ΛΙΜΝΗ

Βουδὰ τῆς λίμνης τὰ νερά, Βουδὰ καὶ νεκρωμένα, Θαρρεῖς πῶς εἰς τὰ βάθη των Νεκροὺς ἔχουν κλεισμένα.

Ἀκίνητα καὶ ἤρεμα Χωρὶς κανένα κύμα, Σοφ φαίνονταν ἀπὸ μακρὰ Ὡσαν μεγάλο μῆμα.

Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Ἐνα πρωτὸν, ὅταν ἐπήγα νά ποτίσω τὰ λουλούδια τοῦ κήπου μου, ἤρα ἓνα πε- ρισιότι. Αὐτὸ μ' ἐξέπληξε, διότι κοινὰ περισιότι δὲν ἐστέοντο εἰς τοὺς κή- πους καὶ ἐως τῶρα δὲν εἶχα ἰδῆ κανέν. Τοῦτο ἦτο ταχυδρόμος περισιότι, με ἄ- σπρα πτερὰ καὶ ῥάμφος μεγάλον. Ἦτο ἐξηγνητὸν ἀπὸ τὴν πείναν, τὸ ἔφερα εἰς τὸ σπίτι, τοῦ ἔδωσα νά φάγῃ καὶ τότε εἶδα ὅτι ἐπὶ τῆς μιάς του πτέρυγος ἦτο τυπωμένος ὁ ἀριθμὸς 528 καὶ πᾶ- ρακάτω: Ἐταιρία τῆς Ἑλλάδος. Ἐπειτα, ὑπὸ τὰ πτεῖλα, ἐν πτερῶν στερεώταρον τοῦ ἄλλου, ὅπου ἐκφραζομένου ἓνα χαρὶ κλει- σμένον καὶ σφραγισμένον.

Ἐκα συλλάβῃ πραγματικῶς μίαν ἀγ- γελιαφόρον περισιότι. Ἦχοστο ἀρὰ γὰ ἀπὸ τὸ πολιορκημένον Παρίσι ἢ ἀπὸ τὰς

ἐπαρχίας; Ἐφερε τὴν νίκην ἢ τὸν θά- νατον; Τὸ ἐκτεταχθὲν με ἀδμαστον πε- ριέγραψαν. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νάνοίσω τὸ γράμμα. Ἄφισα τὸ περισιότι ἐλεύθε- ρον εἰς τὸ δωμάτιον καὶ αὐτὸ ἐπέταξε πρὸς τὸ παράθυρον κ' ἐκτύπησεν ἐπ' αὐ- τὸν. Ἐκτεταχθὲν τὸ γυαλί. Ἄνοιξα τὸ παρά- θυρον καὶ ἐβλά τὸ πτηνὸν εἰς τὸ βά- θρον. Ἐκτεταχθὲν τότε ἐσάθη μίαν σκιεμένην, ἐγύρισεν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ἔπειτα ἐπέταξε. Ὑψώθη κατάλευκον κ' ἔλαβεν τὴν διευθύνσιν τῶν Παρισίων.

Ἄχ, ἂς μπόρῃσαι νά πάρω τὸν ἴδιον δρόμον!

(Alphonse Daudet) Μυστικὸς

Ο ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΣ

Κίκοτος διάσημος ταχυδακτυλογράφος, εὐρίσκατο ποτὲ εἰς τὸ Ἀλγέριον, ἐ- πλησίασεν ἓνα Ἀραβὸν πωλητὴν αὐγῶν καὶ τὸν ἠρώτησε πόσον τὰ ἐκόσμι. Πέν- τε λεπτὰ τὸ ἓνα, τῷ λέγει ὁ Ἀραβ. Πο- λὺ ἐφθνήσκει εἶπε, λέγει ὁ ταχυδακτυλο- γρῶς, καὶ ἀγοράσας δύο, τὰ ἐπλήρωσε πρὸς 25 λεπτὰ. Ὁ Ἀραβ τότε ἤρξατο νά τὸν περιπαίξῃ ἄλλ' αὐτὸς δὲν χάνει καιρὸν, σπάζει τὰ δύο αὐγὰ καὶ βγάζει ἐμπρὸς εἰς τὰ ἐκπληκτικὰ μάτια τοῦ πω- λητοῦ, δύο χρυσοῦ νομίσματα. Ὁ Ἀραβ σπάζει τότε καὶ αὐτὸς τὰ αὐγὰ του ὅλα, ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶδε μέσα τίποτε...

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ). Δωδοναῖος

Ο κ. ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΕΙΝΕ...

Πλησίον τοῦ Ἀργεῦς ὄπηχε δήμος καλούμενος «δήμος Οἰνεῶνος», τοῦ ὁ- κοίου τὸ ὄνομα μεταβλήθη ἕνεκα τοῦ ἔ- ξης περιστατικοῦ.

Ἐγένετο εἰς τὰ ἀνάκτορα κάποια ἐ- σορτὴ εἰς τὴν ὥρην τὴν παρούσασθῶ- σιν ὅλοι οἱ δήμαρχοι τῆς Ἑλλάδος. Ὁ κ. ὀπουροῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ἔκαμνε τὰς ἐνοστάσεις εἰς τὸν βασιλεῖα οὕτως:

— Ὁ κ. Δήμαρχος Πατρῶν.

— Ὁ κ. δήμαρχος Αἰγίου, κτλ.

Ἄμα ἐφθασεν ἡ σειρά τοῦ Δημάρχου Οἰνεῶνος εἶπεν:

— Ὁ κ. δήμαρχος Οἰνεῶνος.

Ὁ βασιλεὺς, νομίσας ὅτι ὄπηρχεν ἔχθρα μεταξὺ τοῦ ὀπουροῦ καὶ τοῦ δη- μάρχου, ἠρώτησεν ἐκπληκτικῶς καὶ θυμω- μένος:

— Διατί ὁ κ. δήμαρχος εἶνε ὄνος, κ. ὀπουροῦ;

Ἐδίδθησαν λοιπὸν αἱ δέουσαι ἐξηγή- σεις ὑπὸ τοὺς ἀκρατήτους γέλωτας τῶν παρισταμένων.

Ἀσύμματος Τηλέγραφος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Γεώργιος πρὸς τὴν ἀδελφὴν του Κλεῖαν ποῦ τὸν μαλώνει:

— Ἐσὺ σιγὰ σιγὰ θὰ με ἀποκτονήσῃς με τὰ μαλώματά σου!

Ἐσάκη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίτης

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΚΙΝΑΥΝΗΣ (ἐν Ἀθήναις)

Βραβεύσθης ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Βυζαντινὸς Ἀετός Εἰς τὸν 122ον Διαγωνισμὸν πρὸς Συνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. [Ἰδὲ Διάπλαιν 6, 8, σελ. 249].

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 127ος

Ἀσκήσις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὧν θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς «Δια- πλάσεως» τῶν μηνῶν Ἀυγούστου, Σε- πτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νομβρίου 1911.

Μία προσθήκη εἰς τοὺς ὄρους

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 127ος Διαγω- νισμὸς πρὸς εὐρεσιν τῶν Δύσεων Πνευματι- κῶν Ἀσκήσεων.

Εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Δύσεων δὲν ἐπιτρέπεται ἄλλοτε νά λαμβάνωνται μέτρα (δου- ρεῖα), παρὰ μόνον συνδρομητῶν καὶ ἀδελφῶν των, ἔχοντες ἐγκεκριμένον ψευδώνυμον.

Ἄλλ' εἰς τὸν σημερινὸν Διαγωνισμὸν ὅπως ἔγενετο καὶ εἰς τὸν προηγούμενον, ἐπιτρέπεται νά λάβωνται μέτρα, ἐκτὸς αὐτῶν, καὶ οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ τίθεται τῶν, οἱ μὴ ἔχοντες ψευδώνυμον, ὑπὸ τὸν ὄρον μόνον ὅτι αὐτοὶ πρέπει νά συνοδεύωνται ἀπὸ τῶν λυσόχαρτων μ' ἐν δεκάλεπτον γραμματισμῶν.

Ἐπίσης καὶ οἱ ἀγορασταὶ εἰσποροῦν νά λά- βωνται μέτρα, συνοδεύοντες καθε τὸν λυσόχαρτον μὲ γραμματισμῶν ἐπιστολῶν.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά διαγωνισθῶν, ὀφείλουσι πρῶτα νά προηθεύθωσιν ἀπὸ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Δύσεων.

Τοὺς λοιποὺς ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ εὐρί- σκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγόν τοῦ Συνδρο- μητοῦ (Κεφ. Δ'). Βραβεῖα δὲ θάπνευθωσιν τὰ ὄρισμα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνι- σμοὺς, τὰ ὅποια βλέπετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδη- γόν (Κεφ. Ε').

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 28, ὁδὸς Ἐθνομίτου τὴν 2 Ἀυγούστου 1911

ΧΑΙΡΩ πολὺ, Μουλινηαῖο Πρωτοπαλλή- καρο, ποῦ σοῦ ἐφυγεν ὁ διαταγμὸς καὶ ἀπέ- φρασες νά γνωρισθῶμε καλλίτερα. Ἀπὸ σή- μερον, βλέπεις, ἀρχίζει ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Δύσεων, ὅστε εἰτοιμάσου νά βραβεύθῃς! Ἀληθεῖα, ἡ ἀγαπητὴ μου Κερουραῖα Ἄδρα ἀμφιβάλλει ἀκόμη ἐν τῇ ἀγαπῇ; Καὶ ὅστερ' ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴν ἐνέργειαν ποῦ κατα- βάλλει διὰ τὸ ζεσπᾶθωκα; Περιέργων!

Αἱ λύσεις σου, Κρητικοπούλα, ἐλθῆσαν. Δὲν τὸ πιστεύω, ὅτι ἄμα κ' ἔζητῃ κανεῖς ἓνα πρᾶγμα, δὲν τὸ εὐρίσκει. Τότε δια ἔπραξε νά τ' ἀφύωνε εἰς τὴν τύχην. Ναί, θὰ προκηρυ- χθῶν προερχῶς καὶ ἄλλοι πολλοὶ διαγωνι- σμοί, ὅστε φάλαξ τὴν δρεῖξί σου.

Τὸ ἐμάντισες, Μικρὸ Ἦρω, τώρα τὸ καλοκαίρι, με τὴν πολλὴν ζέσπιν, ἡ ἐργασία δὲν γίνεται ἕξον κανονικῶς ὅσον τὸν χειμῶ- να. Φαντάσου τοὺς συνεργάτας μου νά γρά- φουν μέσα εἰς ἓνα φοβρὸν!... Δι' αὐτὸ κά- που-κάπου τὸ φύλλον ἀργεῖ νά τυπωθῇ καὶ δὲν προφθάνει τὸ τακτικὸν ταχυδρομῶν. Ὁ- σω διὰ τὴν Συλλογὴν σου, ἔχε ὀπομονήν. Δὲν με λυπᾶσαι νά φάξω τώρα διακόσιες συλ- λογὲς διὰ νά σοῦ πῶ ἐν ἔλθῃ; Ὅθὰ τὸ μάθῃς!

Μὰ καὶ σὺ, Ζαφίρη, ἐπέρασες ἀπὸ τὰς Ἀ- ὀθνας καὶ δὲν ἤλθες νά μ' ἐπισκεφθῇς; Τί ἀ- μέλεια! Ὅθὰ ἔλεγα ὅτι δὲν μάγαπᾶς, ἀν ἡ θερμὴ ἐπιστολή, τὴν ὀποίαν ἔλαδες καιρὸν νά μοῦ γράψῃς μέσα στές χαρὲς καὶ στὰ παι- γνίδια σου, δὲν μ' ἐπληροφῶρει περὶ τοῦ ἐναν- θίου.

Δαγροστεφῆς Νίκη, μοῦ ἀρέσει καλλίτερα τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἔχεις, ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ θέ- λεις νά πάρῃς. Εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ ναί. Ὡστε καὶ ἄλλας τόσας ἡμπο- ροῦσες νά μοῦ κάμῃς, χωρὶς φῶδον νά με ζα- λίσῃς.

Χαριτωμένη ἡ ἐπιστολή σου, Ἰρις. Ἀλλὰ εἰ νά σοῦ ἀπαντήσω; ὅσα γράφεις ἀπάνω, τὰναίρει ἀπὸ κάτω. Ἀλλὰ δὲν πειρᾶσαι ἀφοῦ ἤθελες νά μοῦ δείξῃς τὸν τρόπον ποῦ ἀπέ- πτεσαι. Καλὸ κ' αὐτὸ.

Νά καὶ μίαν πληροφῶσιαν διὰ τὸν ἐρωτήσαν- τα ποῖος εἶνε οἱ μεγαλύτεροί μου συνδρομη- τῶν. Τὸ παλαιότερον ἀγαπητὸν μου Ταπεινὸ Γραμμῆ, ποῦ τώρα εἶνε εἰτοιμὸν νά εἰσὴ διδα- κτορικῶς ἐξετάσῃ εἰς τὴν Νομικὴν, μοῦ γρά- φει σήμερον, ὅτι εἶνε ἐτῶν 24 1/2 — ἀν ἀγαπᾷτε!

Τί εἶπε πᾶθῃ Ὁνειροπόλος Μεγάλης Ἑλ- λάδος! Τὸν ἴπασε ὁ διδάσκαλός του νά με διαδύξῃ εἰς τὴν μελέτην καὶ ἀπὸ τότε, ὡς τὰς ἐξετάσεις ποῦ ἀνηγούρουσε νά με διαδύξῃ καὶ εἰς οἰανδήποτε ἄλλην ὥραν! Αὐτὸ ὅπως τὸν ὀφείλω, διότι ἠρῆστεσε μετὰ 40 μαθητῶν. Εἰ γέ τοῦ!

Πολὸ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, Ἀ- τοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, με τὴν περιγραφὴν τῆς ἐργασίας σου Ζαφί. Μπᾶνια, ἐκδραμῆς με- τὴ βάρβα, περὶ τῶν καὶ... τῶμοι Διαπλάσεως. Πολὺ ὀφθαί. Μόνον ποῦ δὲν σοῦ φέρων ἀπὸ τὴν Πόλιν τὸ φυλλάδιον ποῦ γρήγορα. Μὰ μπο- ρεῖ κανεῖς νά τὰ ἔχῃ ὅλα;

Ἀσύμματος Τηλέγραφος, ὁ φίλος σου Γ. ἐνε- γράφη καὶ σ' εὐχαριστῶ. Εἶπέ του ὅτι τὸ ψευ- δώνυμον ποῦ θέλει, εἶνε ἐλεύθερον. Ἀλλὰ πρέπει νά στελεῖ ἡ δραμῆν διὰ νά τοῦ τὸ ἐγκρίνω.

Ἐἴσαι ὁ σωτὴρ μου, αὐτὴ τὴν ἐπαγγελίαν — μοῦ γράφει ἡ καλὴ μου φίλη Μαῖρα Μαῖρα — περνοῦ ὅπως ἀμέτρητες μαζὶ σοῦ καὶ ἐπασχο- λοῦμαι εὐχάριστα. Αὐτὸ με καλακεῖει παρα- πολὸ!

Ἡ Τσγγαρέλα ἐπῆρεν ἀπολυτῆρον Γυμνα-

σίου καὶ τώρα εἰτοιμάζεται ἀνάβῃ τὰς βαθμί- δας τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου ὡς φοιτή- τρια. Θερὰ λοιπὸν συγχαρητήρια καὶ εὐχὰς ὑπὲρ ἐπιτυχίας. Αἱ παραγγελίαι τῆς ἐξετελέ- σθησαν.

Ἡ Κραυγὴ τῆς Παρτίδος ἔκαμε πέντε μῆνες νά μοῦ γράφῃ. Καὶ ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ ἤλθε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας χωρὶς νά μ' ἐπισκε- φθῇ. Μπορῶ ὅμως νά μὴ τὴν συγχαρῶ δι' ὅλα, ὅστερ' ἀπὸ τὸ ὄρατον, τὸ εἰλικρινές, τὸ συγκινητικὸν γράμμα ποῦ μοῦ γράφει σήμερον;

Ναί, Πλοῦτος Νέμος, ὁ κ. Φαίδων ἔδωκε φέτος δύο νέα τοῦ ἔργου: μίαν μονόπρακτον τρα- γωδίαν «Ψυχοσάββατον», καὶ μίαν τριπρακτὴν κωμῶδιαν τὴν «Χερουβείμ». Τὸ περιοδικὸν μας ὅμως δὲν εἶνε κατάλληλον διὰ θεατρικὰς κρι- σεις καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἶδες νά γίνεταί λόγος δι' αὐτά. Ἀλλο εἶνε τὰ ἀστειὰ τοῦ Ἐπιθεω- ρησίου, ποῦ σὰς τὰ γράφει κάποτε ὁ ἴδιος... κατ' ἐλλογίαν.

Εὐχόμενι παραστῆ, Ὀμηρίδι. Ποτέ μου δὲν θὰ ἐσχάσω ὅτι ὅταν ὁ ἱερός, γὰ τὰ μά- τια σου, σ' ἔβαλε εἰς σκοτεινὸν θάλαμον με μαῦρα γυαλιὰ καὶ σοῦ ἀπηγόρευσε καθε ἐργα- σίαν, σὺ δὲν παρέλειψες νά μοῦ γράψῃς, χρη- σιμοποιήσασα μίαν καλὴν σου φίλην ὡς γραμ- ματίαν. Νά ἀγάπη!

Ναυμά τῆς Χαλκίδος, ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ τὴν εἰλικρινή σου μετάνοιαν. Διπορ- νησὲ τα ὅλα καὶ μὴν κλαίς. Αὐτὸ θὰ σοῦ γί- νη μάθημα καὶ εἶμαι βέβαια ὅτι εἰς τὸ ἔξης καμμίαν ἀφορμὴν καραποῦν δὲν θὰ δώσης οὔτε εἰς ἐμὲ οὔτε εἰς ἄλλον. Διότι ἡ εὐαι- σθησία σου σημαίνει ὅτι εἶσαι καλὸ παιδί καὶ σὲ παρεγγήσασα.

Ὁραῖα ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἔξης: Ἀσύμματος Τηλέγρα- φος, Τελλοπαῖο τῆς Κερουραῖας, Ἐξορίστος Ἀτθίς, Δούλη Ἠπειρῶς, Ροδοπαῖα Ἑλληνο- ποῦλα, Ἰδιότροπος Σανθούλα, Περικλῆσινα τῆς Ἑλλάδος καὶ Βασιλεὺς τῶν Βαλκανίων.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Πληθυμῶρα πάλιν ἀπὸ περὰ καὶ ποιήματα διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. Ἀδύνατον λοιπὸν νάναφε- ρω τοὺς τίτλους καὶ ἀρκοῦμαι νά εἶπω ὅτι:

Ἐγκρίνονται: διάφορα ἔργα ποῦ μοῦ ἔ- στειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα οἱ ἔξης: Δόσος τῆς Πρωῖας, Σεντεμπερῆ Σειντόσις, Ἀθα- νασιος Διάκος, Βασιλεὺς τῶν Βαλκανίων, Ρο- δοπαῖα Ἑλληνοπούλα, Δόσος Στέφανος, Μικρὸς Ἦρω, Ἐλεύθερος Ἠπειρωτῆς, Ἐξορίστος Βασιλεὺς, Δωδοναῖος, Ἑλλάδα Ὀνειρομένη, Θαλασσία Νύμφη, Ἐσθρὴ Πρωῖα, Τελλὴ Νειότη, Ὁραῖα Ἑλλάς, Πολι- κὸς Ἀσθρὴ, Ἰρις, Ὀνειροπόλος Μεγάλης Ἑλλάδος, Δαγροστεφῆς Νίκη, Μαϊάνδρος, Κωνηγὸς τῆς Ἐσθρῆς, Μικαῖλα καὶ Παμφῶς.

Τί νά σὰς κάμῃ, παιδιὰ μου; Ὅσα κλη- ρωθῶν καὶ χωρῶν, θὰ τὰ δημοσιεύσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἀττικὸς Οὐρανός, α. (Τ.Ζ.Σ.) Καρποφόρος Ἀμπελιος, κ. (Ν.Ο.) Μουρμουρα κ. (Ε.Β.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ- λάξω: ὁ Δόσος Στέφανος (0) με Ἐγγον- τον Ἀτοκράτορος, Σαλφῶν Σαλφῶν, Μα- ρτην Γράν, Κραυγὴν Νίτης, Ἐξορίστων Βα- σιλεῶν, Ὀνειροπόλον Ψυχῆν, Ὁ θανόντων διὰ- κων, Ἑλλάδα Ὀνειρομένη, Πολικὸν Ἀστέ- ρα, Δωδοναῖον, Φοῦλι, Παμφῶς — ἡ Ροδο- παῖα Ἑλληνοπούλα (0) με Βασιλεὺς τῶν Βαλ- κανίων, Ἀττικὴν Δύσην, Κερουραῖαν Ἄδραν, Νέλος, Ἀμαρυνίδα, Κρητικοπούλαν, Τσι- γκα

νόρη, Κάσσιον Έπιδρομα, Δουδοβικον ΙΖ', Ζαφίρη, Γενναίφρον Έλληρίδα, Δούκιαν τον Δούτον. — Ο Άτικόν Οθρανός (Ο) με Δουκίον Οθίν, Σπυτιευμένη Σικανόπαυδα, Πλοιαρχον Νέμον.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της Δουδοβικον ΙΖ' (χάρτην λύσεων έστειλα.) Άποστ. Ι. Μπαζ. (ώρατο το πρώτο γραμματάκι σου διὰτι δέν βάσεις και ψευδώνυμον να μου γράψης τακτικά;) Στέφανον Λάφνης (δία έλγήθισαν.) Άτίκον Οθρανόν (αι παραγγελία σου έτελεσθήσαν) Άδραν τον Έπιδου (Έλαβα, ευχαριστώ) Λυσίχαρτον Έστειλα.) Είμαι Ζακυνθία (για καλώς) Θεοτιθή Αλέξανδρον (χαίρω πού έγινες καλά ώρατα τό λέγεις: αν δέν εύρη κανείς τό γερότερον, δέν έκτιμά τό καλλίτερον) Πολικόν Άστέρα (ο ευχαριστώ δι' όσα γράφεις: ο περι ού έρωτες δέν έχει ψευδώνυμον) Ωράταν Έλλάδα (ηνοήξα την έπιστολήν σου άφού έξηναγέθη ο διαθεσίμος γώσος των έκτεών άπαντήσεων αν δέν είδες την είσφοράν σου εις τό μέχρι τούδε δημοσιευθέντα Δελτία, σημαίνει ότι: δέν έλήφθη) Τρελλή Ναιότη (έχεις δικιο, κ' εγώ δέν είμαι πολύ ευχαριστημένη, αλλά τό κέρμυ προς ενθέρρυνση και έλλείπει καλλιτέρον' η έπιστολή σου κάπου τό δημοσιευθή) Ωράταν Άμαύθια (μου χερείς στείλε μου και Άλλα.) Αλέξανδρον Μαυροκοχάντον (δία ταχυδρομικής έπιστολής) Έσσην Πρωταν (καλην διασάδαση και πέριμένω τάς έντυπισαίς σου) Άλακον (έλγήθισαν.) Αουλιότι του Φθινόπιδου (για καλώς, ευχαριστώ) Κυκκιάουλο (ευχαριστώ πολύ) διά τό ξεσπάθωσα.) Οθναία Άνδροσίαν (πόσα γραμματάκια έχει η σουλή σου!) Έλεάνθρον Έλληνα (έχεις 2 δίκον, διότι αι προθεσμιαί είναι δι' όλους ανεξαιρέτως: μεταυριον, όταν θα προκηρυχθή ο νέος διαγωνισμός προς σύνθεσιν Ασκήσεων, δέν είμαι εις να λάβης μέρος; έχω λοιπόν υπόμνησιν) Έλευθέρον Παισιότην (βραβεύον έστειλα.) Άγγελιαφόρον Έσσην (ευχαριστώ διά τό έκτακτον δελτίόριον) Πόθον της Κρήτης (Έλαβα, ευχαριστώ) Ι. Μ. Δου. (γέρφραφον έστειλα, διευθύνσιν ήλλαξα) Άψε-Σβθεσ (Έλαβα, ευχαριστώ) Άθανάσιον Διάκον (να!) Δουκόν Αείριον (να!) Παμφώσ (να) εγώ νομίζω ότι πρέπει να τό άλλήλεις) Δράσον της Πρωίας κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς Έλαβα μετά την 2αν Δόχουτον, διαπατήσω εις τό προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ
 Ηδραβεία πρό έξαιτίας πρός καταπολέμωσιν των προπαγανδιστών Σχολών, είναι η μόνη εν Έλλάδι Σχολή, εν τή οποία παραλλήλως προς την Έλληνικήν μόρφωσιν και παιδεύσιν καταρτίζονται οι Έλληνοπαίδες τελείως εις τάς ξένας γλώσσας, Κανονισμός και αναλυτικόν πρόγραμμα άποστέλλεται τα αιτούντι.

Άπευθυντόν: Διευθύνσιν Έλληνογαλλικής Σχολής, Άθηνών, Άθήνας.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΛΤΟΥ

Μετ' οίκομαρτυρίων
ΕΝ ΠΙΣΙΡΑΙΕΙ
 Ζητήσατε δι' έπιστολικού δελταρίου τό βιβ. έκδοσης πρώτοιστον, ανακαινιστόν και πλούσιον εις μεταγενέμεναις προγράμμα: του ούδου Σχολικού έτους, μετά του κανονισμού του Οίκου, προσέσιν και του πινάκος των περιεχομένων των Συγγραμμάτων της Σχολής (Α' Ήγενελασπαιδείας, Β' Εμπορικής, Μορφώσεως Α' και Β' Βαθμίδος, Τόμ. Α και Β, Εμπορίου, Τόμ. 3) όδός Νοταρι, 68 — Πειραι.

Βασίλειον Μεγαλοδεατόν. — Διορίζεται ο Δάφνης Στέφανος νάυαρχος του Βασιλ. Ναυτικού, άπονέματι δ' αὐτῷ τό παράσημον του οίκου των Μεγαλοδεατών. Παρακαλούμεν τους καλαίσθητους ψηφοφόρους να ψηφίσωσιν εν τῷ προσεχει δημοφρματι τά θέματα φευδώνυμα: — Έλλάδα Όνειρεμένη, Δάφνης Στέφανος, Πατρίδα Όνειρεμένη.

Επιθυμῶ ανταλλαγῆν δελταρίων εικονογραφημένων. Προτιμῶ καλλόνας και θαλασσογραφίας. Δευδύνας: Δυνδα Άργυρήν Α. Σπουρήτιου, Τράπεζαν Άθηνών, Σύρον.

ΚΥΑΝΟΥΝ ΚΟΜΜΑ

Άποτελέσματα διαγωνισμού 29ου φύλλου: Γενομένης της κρίσεως έβραβεύθη διά 10 δελταρίων η εν Κερύρα **Επιφάνιος Πλαίς**. Διά δέ του ύπολοιπούς εννεγράφη εις άπορο: διά μίαν τριμηνίαν. — Διορίσθησαν αντιπρόσωποι Ναυπλίου, Άθηνών, Κερύρας, Μεσολογγίου κτλ. Ζητούνται και άλλων των άλλων πόλεων. Σκευάσει: Άπαυθοντόν: André Ataris, Janina. — Ο Πρόεδρος **Δωδωνάτος**.

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά εντός Αυγούστου (Νικήσαν Κ. Ψαρών τελειόφρον Νομική, όδός Μεταξά 9 Άθήνας). — **Ταπεινὸ Γρασεμί.** (14, 113)

Αίλη Μαρκοπούλου, συγγραφήτρια δι' έπιτυχίαν μεταφράσεως, Άν σου σούλησ η μελάνη, θέλεις να σου στείλη; — **Ουάνα.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Διαγων. Δόσεων Αυγούστου — Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ
 Οί έχοντες ψευδώνυμον ένκεκλιμένον διά τό 1911 συνδραστήται η άδελφική συνδρομητόν, όθναται να συμμετέχουσιν του διαγωνισμού τούτου των Δόσεων ΔΑΡΕΑΝ, πάντες οί άλλοι πρέπει να σημειώσων διά τάς λύσεις των έκαστου φύλλάσιον, διασκήπτου και αν είναι, — γραμματόσημον άποφύγισον 10 λεπτών αι συνδρομητή και τάδελφια του, και 20 λεπτών οί κατά φύλλου αγοράσαι, άλλως δέν λαμβάνονται υπ' όψιν αι λύσεις των.
 Ο χρόνος των λύσεων επί του όποιου και μόνον όσον να γράφωσ τάς λύσεις των πάντες ανεξαιρέτως οί διαγωνισμένοι, πλείται εν τῷ Γραφείῳ μας εις φανελάς, αν έκαπτος περιέγῃ 10 φύλλα και τιμάται φρ. Ι. Ι. λύσεις του παρόντος φύλλου είναι δέταται Α παναρχόν μετρη της 1ης Σεπτεμβρίου, κέρων δέ της προθεσμίας τούτης, μόνον αν ηληφθών από της δημοσιεύσεως των γίνονται δεκταί.
 Τός λοιπούς όρους βραβεΐα κλπ. ύς εις τον Όδηγον του Συνδρομητόν, Κερ. Δ και Γ, φύλλου παθών. ε. ε. Ο Όδηγός στέλλεται εις πάντα αδειούται.

350. Δείξιμας

Την νήσον την-ηρωικήν
 Ή έπίσημα πλησιάζω
 Και έν των τριζόγοντα
 Τυράννον παρουσιάζω.

Έστίαη από του Έλληνικού Ίδεόδου

351. Μεταγράμματικόν

Βγάλε Καππα, βάλε Όψη,
 Καί τό ίσζε, ή φιλε λυτα,
 Από έν πηρόν ώρατον
 Μίαν νήσον στο Αγατον.

Έστίαη από της Άρτηνης

352. Στοιχειοπολογίος

Είμαι πόλις της Γαλλίας,
 Άν τον τόνον αναβάσης,
 Και μου άλλήλεις τό κεφάλι,
 Μετά πλοης εύκαλιος.
 Κοιταξίνον τι ζώον
 Ήμπροστά σου θα προβάλη.

Έστίαη από του Έδρυχός Ψαρά

353. Δημιόδες Αίγυπτα
 Μακρός μακρός καλόγερός
 Κουρούμια φορτωμένος
 Έστίαη από του Φιλοπάτρίδος Ίωνος

354. Τρίγωνον
 * * * * * = Αρχαία θαλά
 * * * * * = Πολύγυνη της Γραφής
 * * * * * = Έπίσημα τόπου
 * * * * * = Άρθρον
 * * * * * = Άρθρον

Καθέτως και όρίζοντες τα αυτά.
 Έστίαη από Όλλγας Κιτσιάου

355. Καρυμμένον και Ανεπαρτημένον Κυβέλλεον

1. — Ο Μ. Άλέξανδρος, εις την εν Γρανικό μάχην έντυθόνους να συνώλη;
2. — Τα γραμάτια της τριόδος είναι επτά;
3. — Η Κίνα λέγεται Οθρανών Κράτος;
4. — Ο Άρης άκτινοβολεί έρυθρό;

Έστίαη από της Γλυκίας Έλαίδος

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 34 ΦΥΛΛΟΥ
 Έπίδ την λύσιν εις την σελίδα 2897

ΑΘΗΝΩΝ: Δουκός Κ. Σινείσιος, Παρισκομή Στ. Μπαρά, Χωρ. Σούλης, Μαρτίνα Άσπικου, Άνθ. Αρτίσας, Νίκω Πλάου, Έλένη Α. Κοιλιόσου, Ευγενία Αικαπαδοπού, Μάριος Γελάσ, Στ. Ε. Ζάχος, Παναγ. Ε. Ζάχος, Δημήτρ. Αλ. Πατάλης, Εδουάκη Κωνσταντοπούλου, Άνδρασία Κωνσταντοπούλου, Κατή Ν. Τριανταφύλλου, Γεωρ. Α. Μαυρίδης, Έλενη Β. Γιαννάτου, Νικ. Α. Κοιλιόσου, Παύλος Ι. Χατζιδάκης, Ουάνα Βουδύνα, Ηλ. Στ. Κατέλης, Παύλος ΠΕΡΙΦΑΙΣΣ: Γεωργ. Άνθ. Γωνάσης, Έσση. Σ. Σουλάς, Άλεξάνδρος Π. Άντεσταύου, Κραυγή της Πατρίδος, Κατίνα Άρ. Ναιδου, Αελέ Γ. Καζανόνα, Έσσηγέλια Γ. Καφαντοπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΝΑΡΟΥ: Παναγ. Α. Χρητοπούλος, Έλενη Α. Χρητοπούλου, Δημ. Α. Καραυλλάγι, Άικατ. Α. Καραυλλάγι, Πολύμνη Α. Κουκοβύου, Έγλυβια Κρητισού.
ΒΕΛΛΕΣΙΟΤΕΣ: Χαράλδης Β. Κουδούνα.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Α. Α. Νικολόπουλος, Μαρία Α. Νικολόπουλου, Άια Α. Πρωτοπαπίας.
ΚΕΚΥΡΥΑΣ: Στεφ. Α. Κουκοβύου.
ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ: Δημ. Γ. Βουδάσης, Έσσηγέλης Βολτατζής.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Νικ. Δημητριάδου, Μιχ. Α. Τρίτσας, Παύλος Δημητριάδου.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Αθ. Γ. Κατσαρός.
ΛΙΜΝΗΣ: Έσση. Στ. Χαλιότου, Γεωρ. Σ. Χρυσοπίου, Γεωγ. Γ. Παπαγεωργίου, Νικόλαος. Η. Σκόρης.
ΠΑΤΡΩΝ: Ι. Α. Παπαδημιτριάδου, Μαρία Χρηστία Λουατή, Κωνστ. Ιω. Φαρκιλιδής.
ΠΥΡΡΟΥ: Βασ. Ν. Λαμπρινός.
ΣΚΥΡΟΥ: Δημ. Μ. Μιχαηλίδης, Μαυρ. Μ. Μιχαηλίδης, Άννοστα Μ. Μιχαηλίδου.
ΣΠΑΡΤΗΣ: Πάνος Χ. Ψυχολός, Άβροκόμη Γ. Καρασή.
ΤΗΝΟΥ: Ίω. Γρ. Βολάνης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Αντιγόνη Σ. Άθανασιάδου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Άσση από Έδρυχου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΔΑΦΝΑΝΑΦΕΛΑΣ: Χ. Γ. Πακός, Μαρτίνα Π. Βόλου.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ασημήνη Γ. Τσαβέλλα (89), Βλάδ. Α. Λαζαρίδης (89).
ΚΑΤΕΡΕΑΣΣΙΑΤ: Χρ. Ν. Φαλιόγλου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Μιτυληναίον Πρωτοπαλληναρον, Κερκυραϊκή Άσση, Άψε-Σβθεσ.
ΠΥΡΡΟΥ: (Βουλγαρίας) Έσση Έλλάς.
ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ: Άγγυό-Χρηστίδου.
ΣΟΥΛΙΝΑ: Όρφεύς Β. Καραβίας.
ΣΤΕΝΙΜΑΧΟΥ: Ροδόστα Έλληνοπούλα (88), Σ. Μανώλογλου (88).
ΧΙΟΥ: Ίων. Εξ. Καμάρι τον Γονέων.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εύροντων όδην την λύσιν τό όνματά έπέστηον εις την Κληροτύδα και κληροδύσαν οί έής όσο: **ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΣΠΑΡΗΣ**, εν Διωνή Έδρυχός και **ΑΝΝΟΣΤΑ Μ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ** εν Σκάρης και ο μέν πρώτος έννεγράφη όύς Έλλας, ή δε δεύτερα διά τρεις. Άμφότερα από της Αυγούστου. Πλεονάζουσι ός 0.60 διά τον προσέχον Διωνόν.